

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **L. K.**
státní příslušnost Ukrajina

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2025 č. j. OAM-1106-18/DO-2025, ve věci
žádosti o udělení dočasné ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2025 č. j. OAM-1106-18/DO-2025 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení dočasné ochrany na

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

území České republiky podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2002 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, s odkazem na § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, neboť jiný členský stát poskytnul žadatelce dočasnou ochranu. Žalobkyně konstatovala, že 6. 1. 2025 podala žádost o udělení dočasné ochrany v České republice. V té době byla držitelkou pobytového oprávnění za účelem dočasné ochrany v Chorvatsku. Dne 20. 8. 2025 byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Jejich součástí byla informace z platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (Temporary Protection Platform, TPP), z níž vyplývalo, že je stále držitelkou dočasné ochrany, resp. povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v Chorvatsku.

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný ji ovšem nepoučil o možnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, ani ji nevyzval, aby v přiměřené lhůtě učinila kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. A následně dne 24. 9. 2025 vydal napadené rozhodnutí, kterým její žádost o dočasnou ochranu zamítl podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně, podle kterého platí, že oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže cizinci požívajícímu dočasné ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát. Odkázal v tomto ohledu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 273/2023 – 27, v němž soud konstatoval, že by tento důvod měl být použit analogicky pro zamítnutí žádosti o udělení dočasné ochrany, v situaci, kdy žadatel disponuje povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě. Kromě toho žalovaný odkázal na přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, které podle něj vyjasnilo výklad unijního práva.
3. Žalobkyně žalovanému vytkla, že v rozporu s ustálenou judikaturou jí odmítá udělit dočasnou ochranu, protože ji dříve měla v Chorvatsku. Zdůraznila, že aktuální judikatura jednoznačně zastává názor, že dočasnou ochranu nelze odmítnout z důvodu, že ji daná osoba dříve měla udělenou v jiném členském státě. Z judikatury se podává, že z práva Evropské unie vyplývá právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 Směrnice o dočasné ochraně udělit povolení k pobytu, konec citace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 20/2024 – 37, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. j. 1 Azs 366/2024 – 42). Žalobkyně poznamenala, že tento právní názor, který je také obsahem právní věty publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud jej opakovaně potvrdil i v desítkách dalších rozhodnutí, která žalobkyně v žalobě specifikovala. Dále uvedla, že sice zároveň platí, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany (včetně pobytového oprávnění, které je součástí těchto práv) ve více členských státech zároveň. Nejvyšší správní soud ovšem v citovaných rozsudcích podrobně metodicky popsal, jak má žalovaný postupovat, pokud obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že ta je již poskytována v jiné členské zemi. Žalovaný má v první řadě přijmout žádost k věcnému posouzení. V rámci tohoto posouzení pak má ověřit, zda žadatel, který v minulosti obdržel pobytové oprávnění v jiném členském státě, tímto oprávněním prokazatelně disponuje i k okamžiku podání žádosti o dočasnou ochranu v Česku. Pokud ne, musí žalovaný dočasnou ochranu (při splnění dalších podmínek) udělit. Uvedená judikatura se sice týká důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, je však zřejmé, že ze stejného důvodu nelze žádost ani zamítnout s odkazem na jiná zákonná

ustanovení. Důsledkem postupu žalovaného je totiž opět rozpor s unijním právem, stejně jako v případě nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu přiznání dočasné ochrany v jiném členském státě. Tento postup opět vede k tomu, že je žadateli odeprána možnost sekundární volby členského státu, v němž má být povolen pobyt za účelem dočasné ochrany. Na rozporu s unijním právem nic nemění to, že žalovaný v nynějším případě postupoval a rozhodl dle jiného ustanovení odlišného právního předpisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025 č. j. 1 Azs 111/2025 – 34). Dle žalobkyně žádost o dočasnou ochranu proto nelze zamítnout ani s odkazem na § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně z důvodu, že žadatelce dříve poskytl dočasnou ochranu jiný stát.

4. Žalobkyně dále uvedla, že na těchto závěrech nic nemění ani přijetí nového Prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (nové prováděcí rozhodnutí), které je účinné od 13. 8. 2025, přičemž žalovaný se v napadeném rozhodnutí dovolává bodů 4 – 6 preambule. Žalobkyně uvedla, že ustanovení preambule unijních předpisů nejsou závazná. Co je však důležitější, tak ani nové prováděcí rozhodnutí nic nemění na dosavadních závěrech Nejvyššího správního soudu. Závěry Nejvyššího správního soudu ohledně možnosti ukrajinských uprchlíků přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země, se významně opírá zejména o společné prohlášení členských států o vyloučení čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, bod 57. I nadále tak platí závěry Nejvyššího správního soudu, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je rozporný s právem EU. Žádost o dočasnou ochranu nelze považovat za nepřijatelnou, pokud někdo dočasnou ochranu již dříve získal v jiné zemi. Jeho žádost musí být v každém případě projednána věcně. K jejímu zamítnutí lze přistoupit pouze pokud v opačném případě hrozilo, že dotyčná osoba bude čerpat práv plynoucích z dočasné ochrany ve dvou zemích zároveň. Podotkla, že ke stejným závěrům dochází ve svém nedávném závěrečném stanovisku také Veřejný ochránce práv, přičemž v žalobě z tohoto stanoviska citovala.
5. Žalobkyně poukázala na to, že obdobně i Nejvyšší správní soud již odmítl názor žalovaného, že by nové prováděcí rozhodnutí cokoliv měnilo na jeho dosavadních závěrech. V rozsudku č. j. 1 Azs 126/2025 – 28 konstatoval, že nové prováděcí rozhodnutí nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany. Cílem bodu 4 – 6 preambule nového prováděcího rozhodnutí je podle Nejvyššího správního soudu pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně, nikoliv nemožnost získat dočasnou ochranu v jiné zemi. Žalobkyně současně citovala závěry Nejvyššího správního soudu z uvedeného rozsudku.
6. Ze všeho uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že ani nové prováděcí rozhodnutí nezpochybňuje dosavadní výklad podávaný Nejvyšším správním soudem. I nadále platí, že rozhodující okolností je faktický stav, tedy zda žadatelka aktuálně požívá práv spojených s dočasnou ochranou v jiném členském státě. Není-li tomu tak, musí jí být dočasná ochrana udělena v České republice. Žalobkyně zdůraznila, že z Chorvatska vycestovala v r. 2022 a nikdy se tam nevrátila, nepožívá práv spojených s dočasnou ochranou v jiném členském státě. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného v napadeném rozhodnutí o tom, že žalovaný

postupuje podle zákona, který mu znemožňuje udělit dočasnou ochranu v případě, že žadatelka ji dříve měla v jiné zemi. Judikatura podle žalovaného není obecně závazná. Namítala, že v tom se ale žalovaný mylí. Citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 111/2025 – 34 ze dne 17. 7. 2025, podle něhož správní orgány jsou povinny jeho judikaturu v obdobných případech, tj. i mimo kasační závaznost v individuálním případě, respektovat. V opačném případě se jejich postup stává zcela svévolným a popírajícím jak základní zásady fungování veřejné správy, tak i fundamentální principy právního státu založeného na respektu k právům a svobodám jednotlivce, konec citace. Žalobkyně apelovala na soud, aby s konečnou platností posoudil, zda splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany. Je přitom zřejmé, že je vysídlenou osobou, již není držitelkou dočasné ochrany v jiné zemi a zároveň žalovaný netvrdí, že by se na ni vztahoval některý z důvodů pro vyloučení. Má jednoznačně za to, že jí dočasná ochrana má být udělena. Rozhodnutí žalovaného jí toto postavení bezdůvodně upírá, v rozporu se závazným právním názorem vysloveným Krajským soudem v Ostravě přímo v jejím případě.

7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval celý průběh správního řízení, zopakoval důvody neudělení dočasné ochrany, jak je prezentoval v napadeném rozhodnutí. Především však obsáhle polemizoval se závěry Nejvyššího správního soudu zejména v rozsudcích č. j. 1 Azs 336/2024 – 42 a č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 a uvedl, že v citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze Směrnice 2001/55/ES nevyplývá právo osob, které již požívají dočasné ochrany v jiném členském státě na získání stejného pobytového oprávnění v jiném členském státě (s výjimkou sloučení rodiny či humanitárních důvodů a situaci přemístění podle čl. 26 téže Směrnice). Toto právo podle žalovaného nevyplývá z textu Směrnice č. 2001/55/ES ani implicitně. Svědčí o tom, již samotná textace čl. 8 odst. 1 Směrnice 2001/55/ES, kdy má každý členský stát povinnost přijmout opatření za účelem zajištění povolení k pobytu vůči „*osobám požívajícím dočasné ochrany*“ (čl. 8 odst. 1 Směrnice 2001/55/ES). Tímto termínem Směrnice 2001/55/ES obecně označuje osoby, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady přijaté podle čl. 5 této Směrnice. Ovšem tuto povinnost nemohou členské státy logicky mít vůči osobám, kterým již bylo oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany některým členským státem vydáno. Ustanovení čl. 8 odst. 1 Směrnice č. 2001/55/ES, když stanoví povinnost přijmout opatření, jejichž výsledkem má být vydání povolení k pobytu na území členského státu, totiž používá množného čísla. Tato povinnost je jim Směrnicí stanovena společně a nerozdílně. Tedy ten členský stát, který takové pobytové oprávnění osobě požívající dočasnou ochranu vydal, tuto povinnost splnil i za ostatní členské státy. Byl tím naplněn cíl tohoto ustanovení. Cílem tedy je, aby osobě, na niž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady podle čl. 5 bylo vydáno povolení k pobytu na území některého členského státu a je tedy po dobu trvání dočasné ochrany oprávněna pobývat mimo zemi, ze které byla vysídlena. Pokud by toto ustanovení mělo dopadat i na osoby, které již toto pobytové oprávnění získaly v jiném členském státě, muselo by znít jinak, a především by nesměla být součástí Směrnice již zmíněná ustanovení čl. 15 a čl. 26. Směrnice 2001/55/ES totiž pro označení osob, kterým již členským státem bylo vydáno povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, používá termínu: „*osoby požívající dočasné ochrany na území členského státu*“. Jde například o články 10, 11, 15 nebo čl. 26 Směrnice 2001/55/ES. Tohoto označení Směrnice používá vždy tam, kde reguluje postup členských států vůči osobě, již bylo již jedním členským státem pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany vydáno. Povinnost vydat povolení k pobytu osobě, která je již držitelem povolení k

pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, Směrnice 2001/55/ES omezuje pouze na případy uvedené v § 15 odst. 6 a také v čl. 26 odst. 4.

8. Žalovaný dále připomenul, že ani z vnitrostátního práva nevyplývá cizinci právo na získání oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v případě, že již pobytové oprávnění ze stejného titulu získal v jiném členském státě. Naopak z ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) a v současnosti i v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. vyplývá, že právo na přemístění, pokud jde o přemístění do České republiky, cizincům nesvědčí. Ukládají totiž žalovanému, aby žádosti o dočasnou ochranu těchto osob vyhodnotil jako nepřijatelné. Podle názoru žalovaného, aby bylo možno konstatovat, že tato ustanovení zákona č. 65/2022 Sb. jsou rozporná s právem EU, musela by Směrnice 2001/55/ES právo osob, které již získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v některém členském státě, získat stejné pobytové oprávnění v jiném členském státě zakotvit, aby se jej tyto osoby mohly dovolávat. Jinými slovy Směrnice 2001/55/ES by musela mít přímý účinek, aby žalovaný nebyl povinen aplikovat vnitrostátní právní úpravu. Jenže Směrnice 2001/55/ES žádné takové ustanovení, které by zakotvovalo „*právo na přemístění*“ neobsahuje. Ve svém čl. 8 odst. 1 tato Směrnice upravuje pouze povinnost členského státu vysídlené osobě vydat její první pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany. Této povinnosti pak logicky koresponduje právo vysídlené osoby na získání takového pobytového oprávnění. Pouze tohoto práva se lze dovolávat v případě, že vnitrostátní právo členského státu tento článek Směrnice netransponovalo, případně taková transpozice byla provedena nesprávně či neúplně.
9. Žalovaný dále uvedl, že je mu známo, že Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře zabývá otázkou práva volby členského státu, v němž může cizinec požádat o vydání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany. K tomu žalovaný namítl, že v dané věci nejde vůbec o právo volby členského státu, ale o to, zda již svoje právo na získání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany vysídlená osoba v některém z členských států využila nebo ne. Vysídlená osoba má, jak již bylo výše uvedeno, právo na získání pobytového oprávnění podle článku 8 odst. 1 Směrnice 2001/55/ES v kterémkoliv z členských států, na jehož území se ocitne a projeví vůli toto povolení k pobytu získat. V dané věci jde o to, zda toto právo má i taková osoba, která již jednou pobytové oprávnění z tohoto titulu získala v jiném členském státě. Mimo to má žalovaný za to, že možnost či právo zvolit si členský stát, v němž bude vysídlená osoba požívat práv plynoucích z dočasné ochrany, vyplývá implicitně přímo ze směrnice 2001/55/ES a rozhodně jej nezakotvuje až prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382, navíc v preambuli.
10. Žalovaný rovněž uvedl, že „právo na přemístění nevyplývá ani z prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. Normativní text prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 obsahuje celkem čtyři články, v prvním článku vymezuje svůj předmět, v druhém článku definuje okruh osob, na něž se vztahuje dočasná ochrana, v článku třetím potom upravuje proces spolupráce mezi členskými státy a monitorování situace a konečně v článku čtvrtém upravuje otázku účinnosti a vstupu rozhodnutí v platnost. Žádné „primární“ ani „sekundární právo“ volby členského státu, tedy právo na získání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany v dalším členském státě v jeho textu není zakotveno. Právo volby prvního členského státu zmiňuje pouze bod 16 preambule toho prováděcího rozhodnutí, a to v souvislosti s možností

občanů Ukrajiny vystupovat a pobývat na území států Schengenského prostoru bez víza po dobu až 90 dnů v jakémkoliv předcházejícím období 180 dnů. Jde však pouze o konstatování faktu vyplývajícího z jiných právních předpisů, tedy Směrnice č. 2001/55/ES, Schengenského hraničního kodexu a nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806. Žalovaný rovněž kromě jiného uvedl, že pro závěr, že pokud svědčí vysídlené osobě právo prvotního výběru členského státu, že jí poté, co jí bylo vydáno jiným členským státem povolení k pobytu podle čl. 8 Směrnice 2001/55/ES, svědčí také právo přemístit se do jiného členského státu dle vlastní volby, který jí musí též vydat povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, nyní ve světle rozsudku Soudního dvora ve věci Kaduna a s ohledem na samotný text prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/55/ES udržitelný. Písemné vyjádření žalovaného obsahuje také obsáhlou argumentaci žalovaného k jeho závěru, že z dohody o neaplikování čl. 11 Směrnice 2001/55/ES „právo na přemístění“ nevyplývá. Obsahem politické dohody členských států, že nebudou aplikovat čl. 11 uvedené Směrnice je pouze to, že nebudou aplikovat čl. 11, tedy nebudou si je předávat držitelé k pobytu za účelem dočasné ochrany vydané jiným státem, kteří se na jejich území zdržují neoprávněně. Dle žalovaného závěr o existenci práva na přemístění do jiného členského státu nemůže obstát také s ohledem na nově přijaté prováděcí rozhodnutí Rady č. 2025/1460, kterým se prodlužuje dočasná ochrana do r. 2027, přičemž v písemném vyjádření žalovaný obsáhle předestřel svou právní argumentaci. V závěru uvedl, že se obává, že současná judikatura upozaduje základní účel Směrnice 2001/55/ES, kterým je stanovit minimální normy pro poskytování dočasné ochrany a přispět k rovnováze mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob (čl. 1 Směrnice 2001/55/ES). Z textu směrnice je pak zcela nepochybné, že přesun do jiného čl. státu je držitelům dočasné ochrany umožněn za podmínek čl. 15 a čl. 26 směrnice. Čl. 5 směrnice pak v daném případě nestanoví, že by Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 mohlo jakýmkoliv způsobem měnit či rušit právní úpravu obsaženou v čl. 15 a čl. 26 Směrnice. Žalovaný má tedy za to, že česká právní úprava, ať je již provedená zákone č. 65/2022 Sb. nebo zákonem do dočasné ochrany neodporuje právu unijnímu, neboť občanům Ukrajiny, na něž dopadá prováděcí rozhodnutí Rady EU, nesvědčí až na výjimky stanovené v čl. 15 Směrnice 2001/55/ES, právo na získání pobytového oprávnění podle čl. 8 odst. 1 téže směrnice v České republice, pokud jej již získali a využili tím práv vyplývajících z dočasné ochrany v jiném členském státě.

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 6. 1. 2025 podala žádost o udělení dočasné ochrany na území České republiky. Žalobkyně je státní občankou Ukrajiny. Součástí správního spisu je informace z platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (Temporary Protection Platform), z níž vyplývá, že žalobkyně již dříve získala povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v Chorvatsku. Žalobkyně se s podklady rozhodnutí seznámila podle protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu dne 20. 8. 2025 a následně k nim podala písemné vyjádření, které bylo správnímu orgánu doručeno 20. 8. 2025. V něm odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citovala, zdůraznila, že se očekává promítnutí rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu do správní praxe

správních orgánů a žádala, aby správní orgán vylepil vízový štítek dočasné ochrany bez zbytečného odkladu.

13. Krajský soud pro posuzovanou věc převzal závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozsudcích č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. j. 1 Azs 336/2024 – 42, č. j. 21 Azs 57/2025 – 44, které obsahují stěžejní závěry ve vztahu k posuzované věci, přičemž krajský soud neshledal důvody, pro které by se měl odchýlit od závěrů Nejvyššího správního soudu v předmětných rozsudcích. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 21 Azs 57/2025 – 44 stejně tak i v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 shrnul klíčové závěry vyplývající z rozsudku SDEU ve věci Krasiliva a konstatoval, že v kontextu celkového vyznění uvedeného rozsudku lze dovětek o oprávnění (a nikoliv povinnosti) členského státu ověřit získání povolení k pobytu v jiném členském státě vyložit v tom smyslu, že práva z dočasné ochrany by neměla být současně poskytována ve více členských státech. To ale ještě nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného. Poznamenal, že rozsudek SDEU ve věci Krasiliva sice hovoří ve prospěch argumentace žalovaného v tom, že trvající povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě může dle vnitrostátní úpravy členského státu představovat překážku udělení povolení nového, jak však kasační soud již opakovaně upozornil (zejména v rozsudcích č. j. 6 Azs 259/2023 – 21, č. j. 10 Azs 151/2024 – 28, č. j. 5 Azs 190/2024 – 20), pokud žadatel tvrdí, že žádost o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě nepodal nebo že se předcházejícího povolení k pobytu vzdal či toto povolení z jiného důvodu již netrvá, správní orgány ani soudy nemohou vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému TPP. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že žadatel musí mít možnost se již před správním orgánem vyjádřit k tomu, že je veden v evidenci TPP jako držitel povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném státě, a měl by mít také možnost se tohoto povolení, resp. práv z něj vyplývajících, za účelem získání povolení k pobytu v ČR vzdát, pokud to právní řád daného členského státu umožňuje. Jestliže tedy v případě, kdy správní orgán zjistí při podání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že žadatel je veden v evidenci TPP jako držitel povolení k pobytu v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žadatele o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
14. Krajský soud, jak výše uvedeno, vycházel rovněž ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 ze dne 3. 4. 2025, který se zabýval obdobnou věcí, v níž žalobkyně, která je státní příslušnice Ukrajiny, v souvislosti s invazí Ruské federace opustila Ukrajinu a vycestovala do Belgie, kde v březnu 2022 získala oprávnění k pobytu pro osoby požívající dočasné ochrany. Žádost o poskytnutí dočasné ochrany v České republice jí byla dne 13. 5. 2024 vrácena jako nepřijatelná, neboť již oprávnění k pobytu plynoucí z dočasné ochrany získala v Belgii. K tomu soud poznamenává, že v nyní posuzované věci žalobkyně nešlo o vrácení žádosti jako nepřijatelné, nýbrž o její zamítnutí. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že si je vědom, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň, a tudíž ani pobytového oprávnění, jež je součástí komplexu práv plynoucích z dočasné ochrany; jak nicméně naznačil v již

citovaném rozsudku č. j. 10 Azs 151/2024 – 28, tento problém nenastane, pokud osoba pobytovým oprávněním v jiném členském státě již nedisponuje (např. se jej vzdala). Nejvyšší správní soud se současně neztotožnil s názorem žalovaného, že z rozsudku SDEU ve věci Krasiliva lze dovodit, že Směrnice neumožňuje poté, co oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v některém členském státě zanikne, udělit témuž žadateli pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě. Nic takového z uvedeného rozsudku neplyne. Nejvyšší správní soud rovněž zmínil, že Komise v dokumentu s odpověďmi na často kladené otázky k uvedené Směrnici uvedla, že v případě přesunutí do jiného členského státu musí tento druhý stát žadateli poskytnout všechna práva plynoucí z dočasné ochrany, včetně udělení oprávnění k pobytu. Řešení této situace Komise dále rozvedla ve sdělení Operační pokyny k provádění Prováděcího rozhodnutí, podle něhož pokud se osoba požívající dočasné ochrany následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 Směrnice 2001/55/ES.

15. Dle Nejvyššího správního soudu, přestože jde o právně nezávazné dokumenty Komise, neznamená to, že jim v závislosti na jejich přesvědčivosti nelze přiznat roli možných výkladových vodítek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 228/2015 – 40) nebo že by je mohl žalovaný bez dalšího ignorovat. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že postup žalovaného v případech, kdy Česká republika obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že ta je již poskytována v jiné členské zemi (pro postup v dalších potenciálně možných situacích viz např. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 271/2024 – 43), musí vycházet z řešení nastíněného Komisí v jejím výše citovaném sdělení, vycházejícího z premisy, že povolení k pobytu lze vydat pouze za předpokladu, že předchozí oprávnění k pobytu zanikne.
16. V předmětném rozsudku č. j. 21 Azs 57/2025 – 44 Nejvyšší správní soud (viz bod 36) učinil závěr, že zajištění procesně realizace práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb v rámci Unie tedy v takovém případě vyžaduje, aby žalovaný přijal žádost k věcnému posouzení a poučil žadatele, že není možné vydat druhé pozitivní rozhodnutí o poskytnutí dočasné ochrany za platnosti rozhodnutí již vydaného jiným členským státem. Bude-li žadatel trvat na přemístění svého pobytu do České republiky, musí žalovaný zkoumat, zda v důsledku vydání povolení k pobytu na území České republiky zanikne podle právní úpravy hostitelského státu tam vystavené pobytové oprávnění, jinak řečeno, zda má původní hostitelský členský stát úpravu analogickou českému § 5 odst. 8 písm. b) zákona č. 65/2002 Sb. Pokud tomu tak bude, žalovaný o žádosti věcně rozhodne. V takovém případě bude zabráněno situaci, aby po vydání pobytového oprávnění v České republice žadatel požíval práv plynoucích z dočasné ochrany nadále i v původním hostitelském členském státě, konec citace.
17. V rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 shrnul pro přehlednost situace, k nimž může při posuzování žádosti o poskytnutí dočasné ochrany dojít a ve vztahu k situaci, která je totožná se situací žalobkyně v posuzované věci, tedy kdy žádost o dočasnou ochranu v České republice je podána poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě a toto pobytové oprávnění je stále platné a trvá, což je dle názoru soudu podle obsahu správního

spisu mezi účastníky nesporné a uvedl, že jednak správní orgán musí žádost věcně projednat a správní orgán musí žadatele poučit o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, správní orgán ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve správní orgán žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (např. kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), správní orgán žádosti vyhově a vydá oprávnění k pobytu. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, správní orgán žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.

18. V posuzované věci krajský soud dospěl k závěru, že z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný žalobkyni nepoučil o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, ani ji nevyzval, aby sama v přiměřené lhůtě učinila kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě – v Chorvatsku. Řízení před správním orgánem je tak postiženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tato vada řízení je důvodem, pro kterou soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 vrací věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán výše uvedeným právním názorem o povinnosti žalovaného poučit žalobkyni o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech a současně o tom, že trvá-li žalobkyně na tom, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, musí žalobkyni vyzvat, aby ona sama v přiměřené lhůtě učinila kroky k ukončení pobytového oprávnění v Chorvatsku a k tomu jí také poskytne potřebnou součinnost. Jestliže žalobkyně učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v Chorvatsku a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží, žádosti žalobkyně vyhově a vydá oprávnění k pobytu.
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť plně procesně úspěšné žalobkyni podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 12. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.